

Best of Szlovénia, avagy egy szépséges kis ország

Földön vízen levegőben: körbejártuk Szlovéniát buszon és vonaton, hegyoldalon suhanó siklón és hajón, sífelvonón és a föld alatti elektromos kis vonaton. Jártunk a föld mélyében és hegytetőn, toronyban és várbörtönben, sziklavárban és az ország egyetlen, ám annál híresebb szigetén, hegyi ösvényeken és vad folyó fölé épített deszka járatokon. Kis ország: Kelet-Európa Svájcának szokták nevezni, nemcsak idilli szépségű hegyei, tavai és folyói, hanem a lépten-nyomon tetten érhető és érezhető nyugalma, békéje, rendezettsége miatt is.

Első pihenőnk Szlovéniában Trojane városkában volt, ahol a többi utazóhoz hasonlóan megkóstoltuk a híres fánkot. A délutánt a fővárosban kezdtük egy jó cselekedettel: meghoztuk Szegedről a jó időt! Helyi idegenvezetőnk, a fiatal lendvai születésű tanárnő csinos kis városi gumicsizmában várt bennünket. Elmondása szerint két hete szakadatlanul esett az eső. A mi délutánunk közepén azonban már hét-ágra sütött a nap. Szerencsénkre ezt a jó szokását utazásunk végéig megtartotta.

Igaza volt az útikönyvnek: Ljubljana mélységesen és végérvényesen elvarázsolja a látogatót. A nem egészen 300000 lakosú, emberléptékű város nagyon barátságos, könnyen bejárható, érezhetően vendégszerető. Minden megvan benne a látogató számára: vonzó régi és kellemes újabb utcák sora, igazi fellegvár, rengeteg zöldterület, park, sétány, pihenőhely. Mindezek építészeti stílusa pedig nagyon harmonikus egységbe foglalva. A város zseniális XX. századi építésze: Joze Plecnik, a „léleknevelő építész” városrendezési és építészeti álmának megvalósulása elragadóan egységes hangulatot ad a városnak. Plecnik először Grazban tanult /ki gondolná, hogy Graz a XX. század elején szlovén többségű város volt Grad néven?/, majd Bécsben, a híres építész: Otto Wagner iskolájában. Ezután sokat dolgozott Bécsben, Prágában is, de élete főművét imádott szülővárosában, Ljubljanában alkotta meg. Ami nem csupán épületeket jelent, hanem egy jól végiggondolt városrendezési koncepciót, ami biztosítja egy modern város teljes keresztmetszetét az élet minden területén. Plecnik Ljubljanában ezt a teljes várost tervezte meg az új Athén szellemében, a hellén építészet számos modern kori variációját hozta létre Szlovénia fővárosában, az ókori Emonában. A város nevére, amit még az alapító illírek adtak neki, az Emonai polgár aranyozott szobra emlékeztet a Kongresszus téren. Az ókori mintára tervezett, mégis modern városban helyet kapott a közösségi-politikai tér /Parlament/, a szellemi élet központja, /Egyetem, Könyvtár/, fellegvár a hegyen /az Akropolisz mintájára/, nekropolisz az eltávozott városlakóknak: a Zale, a szintén ókori mintákat követő temető, amelyet Európa egyik legszebbjének tartanak. Különösen értékes alkotása az Egyetemi és Nemzeti Könyvtár, amely egy 1895-ben földrengés következtében rombadőlt épület, egy reneszánsz palota helyén épült. Az építész felhasználta ennek az épületnek a köveit, amelyeket nagyon látványosan váltakoztatva használt az új építőanyaggal. Az eredmény nagyon egyedi és látványosan szép épület lett, amely egyúttal a tudás szentélye, a szlovén nemzeti felemelkedés jelképe.

Központi szerepet kapott a város folyója, a Ljubljanica: a folyóparthoz szorosan hozzátartozik a szokatlanul gazdag és klasszikus piac épülete, a Cipész-híd, a legendás történetű Sárkányos-híd és a ma is spirituális központként működő híres Hármashíd, ami egyúttal a város egyik közismert jelképe, szakrális központja. Plecnik építette a modern parlamentet, hidakat, egy nagyon keskeny utcában a híres New York-ihoz hasonló vasaló-épületet is. Ötvözte az ókori Róma, olasz reneszánsz és barokk és a mediterrániumi örökség kincseit, Észak és Dél találkozását. Évtizedek óta tart életművének nemzetközi feldolgozása, felfedezése. Az egyik legutolsó univerzális művésznek tartják!

Az utazó szempontjából a legfontosabb az a harmonikus, kellemes, szerethető városkép, amelyet ez a nagy művész létrehozott Ljubljanában.

Jó közérzetünket fokozza az általános rendezettség, tisztaság. A város 2016-ban megkapta az „Európa Zöld Fővárosa” nevű fontos környezetvédelmi díjat. Az utcán lépten-nyomon találkozunk ennek jeleivel: a föld alá rejtett, diszkrét és ízléses szelektív hulladékgyűjtő alkalmatosságokkal, az utcán töltődő elektromos autókkal, az általános rendszeret jeleivel.

Mindehhez járul az emberek közvetlen kedvessége, ami inkább a délies szokásokat vette át.

Jó látni az egész országban, hogy mennyire fontos érték a környezetvédelem és az oktatás színvonala, ami jól mutatja a fejlődés, gyarapodás jeleit.

Érkezésünk előtt néhány nappal esett le az első hó a várost övező magas hegyekben, amit a hegyoldalon felfutó sikló kabinjából a japán turistákkal együtt csodálhattunk meg. A várban a gyönyörű kilátás mellett a magyar történelem is jelen van: Batthyány Lajost, az első magyar miniszterelnököt kivégzése előtt a harcok sújtotta országból szállították Ljubljánába, ahol 50 napig őrizték. A várat ekkor már csak börtönként használták. A gróft rangjának megfelelően tisztelték. Saját lakosztálya, inasa volt. Becsületszavára inasa kíséretével szabadon sétálhatott a városban. A rab szavát betartotta: mindig visszatért börtönébe. A Szent György-kápolna melletti börtönfolyosón nagyméretű vörös gránitra erősített emléktábla örökíti meg a híres személy emlékét.

Pár órás sétánk során találkoztunk a kedves nemzeti költővel, Petőfi kortársával: Preserennel, akiről a központi teret nevezték el. Szomorú élete után, mivel egyszerű születésű, vagyontalan költőként nem vehette feleségül a szeretett nemes hölgyet, a hálás utókor kárpótlásul a kedves hölgynek a tér túlsó oldalán lévő háza felé fordította a költő szobrát. Tiszteletére elkészítették a város Mozart-golyóját is, Preseren képével díszítve.

A sárkány őrizte városban /az ikonikus Sárkányos hídon és a modern változatokban egyaránt/ még szívesen maradtunk volna néhány órát /vagy akár napot/, de vártak bennünket a vonzó ország többi szépséges helyei. Az utazó sokszor érzi, hogy vissza kell térni egy már látott helyre: ez Ljubljánában biztosan így lesz!

Este várt bennünket Prostojnában az elegánsan felújított Kras Hotel. A szó karsztot jelent, ami egyúttal a környező nagyobb tájegység neve is. Hosszú nap állt előttünk: reggel a világhíres Postojnai cseppkőbarlang első turnusában indultunk az elektromos kis vonaton a föld mélyébe. A barlang igazi nemzetközi „turistai” központ. Jelent ez nagy fokú és precíz szervezettséget és a szokásos kiegészítő tevékenységeket. Óriási ajándék-város a bejárat előtt, jól tájékoztató tourist-gide sok nyelven, /természetesen magyarul is/, a belépés pillanatában előbukkanó fotósok csapata /a jól sikerült képeket a látogatók kifelé jövet 5 euróért hazavihetik/.

A 3 km hosszú vonatkozás után jutunk be a barlang legszebb és leglátványosabb termeibe. A legnagyobb két foci-pálya elférne egymás mellett... De nemcsak a nagyság számít: van olyan terem, ahol a kiváló akusztika miatt rendszeresen koncerteket tartanak, például adventkor. Vannak termek, amelyekben jellegzetes formájú cseppkövek alakultak ki: például az ismertebb oszlop-formákon túl textil- vagy drapéria alakúak, apró, ám nagyon sűrű csepp-formák. Változatosak a színek is: vannak hófehér- és rózsaszínű, kékes, zöldes és egészen feketébe hajló területek. A barlang emblémája a két legismertebb, hatalmas egymás mellett álló oszlop-cseppkő: a hófehér színű, gyönyörű felületű „menyasszony” és a magasabb, robusztusabb, szürkés színű „vőlegény”. A cseppkövek változatoságát a felszínről a karszt-közet réseibe szüntelenül befolyó vizek mennyisége, ásványianyag-tartalma és a befolyás sebessége is alakítja.

A barlangnak van egy híres élőlény: a 100 évig is élő vak göte nevű állatka, amely soha nem lát fényt, ezért bőre meztelennek látszik a festék-pigmentek hiányában. A látogatók csak az üveg-akváriumba tett példányt láthatják, az állatok elkerülnek a turisták számára kivilágított járatokat. Az ajándék boltok Baby Dragon néven kínálják a plüss példányokat minden méretben /ezt a japán turisták is értélik.../

A barlang sötétsége és 8 fokos hűvössége után nyári meleg és ragyogó napsütés várt bennünket a felszínre érve. Az „árbocos” úton haladtunk Predjama, a közeli híres vár irányába. A környező gyönyörű hegyek-dombok erdeiben valóban feltűnően magas és egyenes növésű szálfák élnek, melyeket gyakran használtak hajók árbocainak építésére.

A híres vár egy több mint 100 méter magas sziklafal barlang nyílásába épült bele, a világ legnagyobb barlangvára. Leghíresebb lakója Erasmus Luegger lovag volt, aki a 15 században kialakította mai formáját. A regényes életű nemesember egy időben a mi Mátyás királyunk oldalán harcolt a Habsburg települések- és várak ellen, nem mintha különösebb szövetség lett volna köztük: csak a közös ellenség hozta őket össze átmenetileg... A harcos becsületbeli okból megölte a Habsburg uralkodócsalád egyik magas rangú katonatisztjét. Az ezt követő bujdosás helye lett az akkor már a tulajdonában lévő Predjamai sziklavár. A lovag jelentősen kibővítette, minden szükséges felszereléssel ellátta. Nem volt különösebben kényelmes, inkább biztonságos, jól védhető. Az ostromlók hosszú ideig nem értették: miért bevehetetlen a vár? Nem tudták, hogy a látványos épület mögött hatalmas barlangok, járatok sokasága rejtőzik. Így a várnép észrevétlenül meg tudta oldani az élelmiszer-, fegyver- vagy akár az ember-utánpótlást. Csak egy áruló tudta elveszejteni a lovagot: a vár

leggyengébb „láncszeme” az akkori szokások szerint a külső fal szélére épült mellékhelyiség volt. Az árulóval megbeszélte jelle itt ölték meg a hóbortos lovagot.

A várral szembeni dombon épült kápolna mellé temette el a kedvese, aki hársfát ültetett a síjára. A fa - bár kissé az időtől és a viharoktól megtépázva - azóta is áll... A vár történetét kitűnő tourist guide segítségével ismerhetjük meg, de a helyszín látható egy Jackie Chan és egy Harry Potter-filmben is...

A ragyogó nyári időben irány a tenger!

A lankás-dombos utak végén Isztria Velencéje a legszebb nyári napsütéssel fogadott bennünket. Akik fürdőruhával készültek, meg is mártóztak a nyár végi habokban. A csoport többsége azonban inkább a kiadós városnéző sétát választotta a csodálatos városkában.

Piran már a bizánci birodalomban kikötőváros volt, akkor kapta nevét: a pürosz a tűz, a fény volt. Ezek a tüzek töltötték be akkor a világitótorony szerepét. A városban mindent ural a velencei hatás, de a Habsburg és az olasz uralom is itt hagyta névjegyét a gyönyörű paloták képében. A velencei hatás főleg a homlokzatokon látszik, meg a város jelképén: a Szent György templom harangtornyán, amelyet a velencei Szent Márk templom tornyának hasonmása. Igaz, itt nincs lift, de azért megérte megmászni a kb. kétszáz lépcsőfokot. A csodálatos kilátás kárpótolt a fáradságért: innen látható igazán jól a város főtere, a mértani pontosságú ovális forma, a tér elbűvölő szépsége. A tér, amely a város leghíresebb szülöttének, Tartininek a nevét viseli. Olaszos neve nem véletlen: Piran városában még a 20. század első éveiben is olasz volt a lakosok több mint 99%-a! Tartini a zenetörténet által is jegyzett 17. századi zeneszerző, aki hegedű virtuóz volt, mesterhegedűt alkotott, jogot és vívómesterséget is tanult. Igazi reneszánsz figura volt! Legfőképpen hegedűs, akit Paganinihez hasonlóan az ördöggel cimborálónak tartották /leghíresebb darabja talán nem véletlenül az Ördögtánc szonáta. / Most a Tartini tér közepén lévő szobrán egy francia négyes táncos elegáns mozdulatával látjuk. Mögötte egy igazi velencei ház, amely akár a Canale Grande partján is állhatna, annyira tipikusan velencei. Homlokzatán az elmaradhatatlan velencei oroszlán. Egy szalagot tart a mancsában, amelynek felirata: Csak hadd beszéljenek! Bizonyos Beppo úr hagyta meg azoknak, akik szájukra vették fiatal kedvesét, akinek a palotát építette... /Az épület az útikönyvekben élénk vörös színű: a valóságban azóta átfestették: világos vajszínűre. Ennek okát-titkát nem sikerült kiderítenünk, majd talán legközelebb.../ A Szent György templom tornyából a körpanoráma egyik irányban a horvát partokat, a másik oldalon Triesztet mutatja meg, és a rejtélyes óvárost: szűk sikátor-utcaival, magas, zárt épületeivel, ellentétben a főtér és a tengerparti oldal tágas térségével. A szárazföld felől a kőcsipkés várfal, a másik irányban a végtelen tenger zárja a látóhatárt.

Fájó szívvel hagytuk magunk mögött a festői szépségű ékszer-várost. Szerencsére szállásunk is a tengerparton volt, a szomszédos nyaralóvárosban, Portorozsban. A „Rózsakikötő” városában nincsenek régi épületek, csak óriási szállodák, kaszinók, éttermek és persze hatalmas strandok. A mi csoportunk a kisebb-barátságos- Lucija szállodában töltött egy éjszakát. Este részt vehettünk egy különleges programon, a „Naplemente a tengeren” című csodálatos élő előadáson...

Másnap reggel elköszöntünk a tengertől, és az irányt észak felé vettük. Utunkon végig kísérték bennünket a Karavankák. Egy európai „leg”: a hegyvonulat, bár csúcsai alig magasabbak 2000 méternél, ugyanakkor Európa leghosszabb hegylánc, 120 km! A hosszú, és festői út egyre beljebb visz a hegyek birodalmába. Útközben találkoztunk a Bledi -tóval, de mai úti célunk egy másik hely: Bohinj.

Itt található Szlovénia legnagyobb és egyúttal legérzékenyebb tava, jóval magasabb hegyek között. A fenséges szépségű tó vize fjordként nyúlik be a Triglav Nemzeti Park hegyei közé. A tó kapuja Ribcev Laz: a képeslapokról jól ismert falu a híddal, a szépséges 15. századi Keresztelő Szent János templommal, az áttetszően tiszta vizű tó közvetlen közelségével.

A falu parkolójában egy meglepő jelenet szemtanúi voltunk. A domboldalon, amelyen a hegység hős felfedezőinek szobrát állították fel, sövényvágóval alakították ki a Bohinj feliratot. Itt fényképezkedtek nagyon jókedvűen kendős fiatal nők gyerekekkel és férfiakkal együtt. Már útközben találkoztunk a busszal, amelyben feltűnt, hogy az arab férfi utasok egyöntetűen dobozba csomagolt krémest majszoltak, a busz első felében pedig fiatal kendős nők kisgyerekekkel játszottak /remélem ők is kaptak krémest.../ A jelenet azt is megmutatta, hogy megérkeztünk a bledi krémes birodalmába.../ A busz szokatlan színű: spenótzöld volt, és a rendszáma magyar! A magyar sofőr

elmondta, hogy az utasok már régebben Szlovéniában élő betelepültek, akik csak eljöttek egy kis hegyi kirándulásra.

A tavat ezután felülről is megcsodáltuk, miután a modern francia óriás -kabinos felvonóval / csoportunk több mint 40 tagja egyszerre elért benne/ felemelkedtünk a Vogel hegycsúcs tetejére, a híres síközpontba, a meseszép tájképet megcsodálni...

A délután további részében a Savica-vízesést látogattuk meg, vagyis a Száva folyó forrásvidékét. A sziklás-vadregényes erdőben kb. 500, az erdő útjaira épített lépcsőfokon jutottunk a látványos, magas forráshoz, útközben az egyre növekvő vadvízű folyó hangjait hallgatva.

Szállásunk a Bledhez közeli kisvárosban, Radovljicában volt. A városka modern főterén lévő frissen felújított épületben laktunk a Life Hostelben, amely a nyár elején megnyílt vadonatúj szállás. A hostel minden kényelemmel ellátott: két ágyas, fürdőszobás szobák, síkképernyős tv-vel, természetesen wifivel, a folyosón jól felszerelt konyhával és a lehető legkedvesebb, segítőkész, fiatal személyzettel. /A régi épületben egyedül a lift hiányzik, de a személyzet tagjai mindenkinek készséggel segítettek a csomagok cipelésében./ A szállás egyszerű, tiszta, minden szükséges kényelemmel ellátva, igazán barátságos árakkal. Bled 15 percre van innen: bátran ajánlhatjuk az ide utazóknak a helyet, amelyet a folyosón kifüggesztett térkép bejegyzései szerint már sok ország utazói felfedeztek.

Amikor a hangulatos étteremben, a kedves kiszolgálás mellett elfogyasztottuk a finom vacsorát, és egy kis esti sétára indultunk, akkor még nem tudtuk, hogy a nap tartogat számunkra még egy Csodát!

Persze olvastuk az útikönyvben, hogy Radovljica Szlovénia egyik legszebb városa, de annyi más szépség között ki figyelt volna erre? Pedig valóban! Szállásunktól egy sarokra mintha az igazi történelembe csöppentünk volna: egy egységes, zárt, évszázadok óta érintetlen kis városka közepén találtuk magunkat. Az egész egy nagyobb, hosszúkás tér és néhány kisebb mellékutca. Tartozik hozzá egy középkori templom kolostorral, a lakóépületek és üzletek többnyire reneszánsz stílusúak, a központi helyet elfoglaló hatalmas kastélyépület pedig barokk: valamennyi csodálatos érintetlenségben meghagyva. A helyi múzeum védett árkádjai alatt, és nyomtatott változatban is látható, hogyan rétegződtek egymásra a különböző korok, stílusok alkotásai: román és gótikus, reneszánsz és barokk. Gyönyörű faragások, ablakdíszek, jellegzetes, látványos falfestmények és egyéb díszek teszik szebbé a régi házakat. Néhányat már felújítottak, másokban most dolgoznak. Sokuknak megtalálták az új funkcióját, a többinek még keresik ezt. Van néhány kisebb vendégház, étterem, kávézó. Emellett láttunk egy különleges antikváriumot, nem szokványos ajándékboltot, bárki számára látogatható mézeskalács készítő műhelyt és bemutatótermet, méhészeti szaküzletet. Gyönyörű templom csodás-misztikus Mária-képpel, a templom mögött apró, barlangszerű pici kápolna, ahol az ismert, azóta szentté avatott vértanú: Stein Edit töltötte önkéntes remetességét /ma már Európa társvédő-szentje, az árvák és mártírok védőszentje. / A templom melletti kolostorban a szokásoknak megfelelően gyönyörű, ápolt, virágos udvar látható. A városka közvetlen közelében folyik össze a Száva folyó két mellékága, innentől növekszik a folyó egészen Belgrádig, ahol a Dunába ömlik.

Aki a következő napon korán kelt, és még reggeli előtt újra meglátogatta az esti fényekben látott csodavárost, újabb meglepetésekben részesült. A Száva folyót és a mögötte látható szépséges hegyeket teljes egészében eltüntette a vastag, a folyó völgyre leereszkedett ködréteg. Az utcák, házak viszont nappali fényben is elbűvölőek voltak, még több apró részletet megmutatva titkaikból. Az óvárosba még a csoporttal együtt is visszatértünk, de a mai napon Bled várt ránk.

Ezen a ponton a krónikás kifogy a jelzőkből, Bled nem véletlenül vált világhírű üdülőhellyé. A valóságban persze még annál is szebb, mint a gyönyörű képeken... A jégkorszakban kialakult mélykék vizű tó, a hegyek és a víz találkozása, az idilli kis városka, vár a sziklaszirten, kis templom a tóparton és a híres szigeten. Tökéletes összkép!

Programunkat az ikonikus krémes megkóstolásával kezdtük, a sütemény születési helyén, /1953/, a Park Hotel monarchiás hangulatú cukrászdájának teraszán. Nem kellett csalódnunk, valóban olyan kitűnő, mint a híre. Nem véletlen, hogy csak ezen a helyen évente 300 000 darab fogy belőle! Pedig a kifüggesztett leírás szerint semmi különös titka nincs, egyszerűen csak úgy készítik, ahogy kell, egyszerű alapanyagokból, titkos összetevők nélkül. Kiderült, hogy a helyi verebek is szeretik: amíg a látogatók fogyasztanak, ők a terasz párkányain ülve udvariasan várnak. Amikor a vendégek félretolják a tányért, eljött az ő idejük! A finom édes morzsák csak őket illetik meg!

A teraszról elének táruló látnivalókat ezután hódítottuk meg. Először pletnára ültünk: olyan csónakba, ami mintha a velencei gondola és az ázsiai vászontetővel fedett kis hajók ötvözete lenne. A 30 méter mély tó szigetére tartottunk, a Mária mennybemenetele templomba. A szigetre lépve 99 lépcsőfokon jutunk a fel a templomhoz. A középkorban épült fogadalmi templomot a barokk idején átépítették, de a régi korok maradványai is jól láthatók. A harangtoronyból új szemszögből látjuk a tavat, a közeli látványosságokat és a csodás távoli hegyeket. A tó és környéke a XX. század elején vált híres nemzetközi üdülőhellyé, és az ország „nyári fővárosává”...

A 124 méter magas sziklaszirtre épült tökéletesen felújított várban minden megvan, ami szükséges: helytörténeti múzeum, kápolna, kézműves műhelyek, bemutatótermek, kávézók és vendéglők. Persze legszebb a fantasztikus kilátás! A műhelyek között legérdekesebb a jól felszerelt, működő könyvnyomtató-és könyvkötő műhely, hozzáértő szakemberekkel, akikkel mindez kipróbálható. A várnak látványosak a külsőségei is: lőréses, címeres várkapu, tornyok, bástyák, várfolyosók. Ott tartózkodásunk végén egy valódi esküvő szemtanúi lehettünk, ahol a hagyományos-és a modern elemek keveredtek szertartásban és a vendégek megjelenésében egyaránt.

A tópartra visszaérkezve választhattunk egy kisebb hegyi túra, vagy a tó körüli séta között. Bár több oldaláról felfedeztük az idilli tó környékét, biztos, hogy mindenki szívesen visszatér még ide...

Szállásunkra visszatérve a csoport közösen látogatta meg Radovljica csodás óvárosát, mivel aznap egy ottani étteremben kaptuk a vacsoránkat. Kiderült, hogy az utolsó reggelre vár ránk egy meglepetés program: házigazdáink kedves segítségével meglátogathattuk a barokk kastélyban lévő nemzetközi hírű Méhészeti Múzeumot, amelyet csak nekünk nyitottak ki vasárnap kora reggel. A múzeum a méhészet történetét mutatja be különös tekintettel a szlovéniai emlékekre. Leglátványosabb a gazdag a kaptár-gyűjtemény. Az évszázadok során kialakult egy szokás, amely szerint a gazdák igyekeztek megkülönböztetni saját kaptárjaikat másokétól. Ezt pedig egyre szebb és művészibb megkülönböztető rajzokkal, képekkel tették meg. Eleinte saját maguk, majd később már megbízott művészek készítették ezeket. Rengeteg különféle téma-csoport alakult ki: szentek, családi-és társasági jelenetek, mesterségek, humoros-és pajzán témájú képek. A kiállításon ezekből több száz darabot láthatunk.

Az utolsó délelőtt a vizek világában merültünk el. /Persze csak képletesen./ A Bledhez közeli ugyancsak világhíres Vintgar szurdok a Radovna folyó által kivájt természeti képződmény. A folyó vízesei, medencéi, zúgói teszik látványossá. Bő száz éve fedezték fel, akkor még járhatatlan hely volt. Mára jól kiépítették a sziklafalak oldalához rögzített folyosókat, az összekötő hidakat. Így a közel két kilométer hosszú sétaút mindenki számára járható lett. Az út a 13 méter magas Sumvizeséssel végződik. A különleges növényzet mellett látványosság az 1906-ban épült, a szurdok felett 33 méter magasan átívelő egyíves kőhíd, amelyen a bohinj-i vasútvonal szerelvényei haladnak át. A naponta néhányszor áthaladó látványosan kifestett vonat megpillantásához és lefotózásához némi kis szerencse, és „csőre töltött” fényképezőgép szükségeltetett...

A vizek világát nem hagyhattuk el egy igazi „vizes” ebéd elfogyasztása nélkül. A szurdok bejáratánál sokan megkóstolják a helyi tiszta, hegyi vizekben növekedett, frissen sült pisztrángot. A régi tárgyakkal díszített vendéglőben még Tito elvtárs régről itt maradt fényképét is felfedeztük...

Szlovéniai kirándulásunk ezzel sajnos véget ért, de ez a csodaszép ország még oly sok látnivalót tartogat látogatói számára, hogy biztosan visszatérünk!